

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De macht van de Waarheid

DE gehele wereld spreekt over de waarheid, en iedereen lijkt ze na te streven. Het ziet eruit alsof men verlangt ze te kennen en men spant zich in datgene te publiceren waarvan men denkt dat het de waarheid is. De vooruitgang bij de naties in het algemeen wordt beschouwd als een echte vooruitgang, wat dat zou betekenen dat de wereld in waarheid verkeert. Maar de Schrift zegt ons dat de naties in duisternis verkeren en niets van rechtvaardigheid of waarheid weten, want als ze dat wel deden, zouden ze elkaar liefhebben en zouden ze elkaar aanvullen, terwijl ze daarentegen verdeeld zijn en elkaar bestrijden. Het is bij elke natie hetzelfde. De verdeeldheid heerst ook te midden van families. De mens zelf is verdeeld, want zijn mentaliteit is niet in overeenstemming met zijn organisme.

De waarheid is de liefde voor de naaste. Alles wat geen naastenliefde is, is een dwaling. De tegenstrever van God en van de mensen houdt de mensen in het donker door hun het egoïsme in te prenten, dat het concentraat is van wat hun geleerd wordt, dat wil zeggen voortdurend aan zichzelf denken. Wat hen aan zichzelf doet denken is de zorg voor de dag van morgen, de vrees voor de toekomst, voor alle tegenslagen die zich kunnen voordoen.

De mensen hebben natuurlijk gelijk om bezorgd te zijn voor de dag van morgen, aangezien ze onder de bescherming van een geest staan die hen steeds meer tot egoïsme verleidt en bijgevolg in moeilijkheden die eruit voortvloeien, vooral de geest van oppermacht, van strijd tegen elkaar, wat het tegenovergestelde is van de waarheid. Zij kunnen alleen maar uit deze verschrikkelijke toestand raken, als ze naar de stem van de Heer luisteren, die hen naar de enige ware dingen leidt, dat wil zeggen naar vrede, vreugde, geluk en het eeuwige leven.

De waarheid uit zich dus in naastenliefde, wat het tegenovergestelde is van egoïsme. Welnu, zijn naaste beminnen betekent hem aanvullen, hem helpen, hem zegen, vrede, vreugde, en geluk brengen; kortom alles doen opdat hij gelukkig kan worden. Dat is dus het programma dat de waarheid ons voorhoudt en dat God ons voorstelt. Dat van de tegenstrever, daarentegen, dat door de mensen nageleefd wordt, is juist het tegenovergestelde. Wij zien er overal het rampzalige resultaat van, door het gedrag van de mensheid die in donkerheid verkeert. Desondanks spreekt men over gerechtigheid, liefde, waarheid, nobelheid. Velen beel-

den zich in van adel te zijn door de titels die zij zich aanmeten. In werkelijkheid is het eenvoudig vanwege het feit dat ze in duisternis verkeren, dat de mensen die het helemaal niet zijn, zich personen van adel kunnen noemen. Want echte adel is de adel van karakter.

Wat men in de wereld ontmoet, is dus steeds het tegenovergestelde van de waarheid. Een persoon met de titel van baron, hertog, koning zou iemand van adel, een edel mens van een zedelijke verhevenheid van hart en gevoelens moeten voorstellen. Men zegt zelfs, om het gedrag goed te laten zien wat deze mensen zouden moeten vertonen: "adeldom verplicht". Wat betekent dat men om een adellijke titel te bezitten, een zeer waardige en verheven mentaliteit en gedragsslijn zou moeten hebben in zijn gevoelens en handelingen, die in overeenstemming zijn met de eerbetuigingen en de achting die bij deze titel horen. Het is juist het tegenovergestelde dat zich manifesteert. Wij willen niet zeggen dat personen die adellijke titels hebben onbeschaafder zijn dan anderen; wij stellen eenvoudig vast, dat ze niet beter opgevoed zijn wat hun hart aangaat en hun naaste niet méér liefhebben. Soms beminnen ze hun naaste zelfs nog minder.

Wij zien dus, dat alle aanspraken van de mensen op adeldom, op het licht, en op rechtvaardigheid verkeerd zijn. De waarheid heeft een heel ander effect dan wat de mensen denken. De waarheid stelt een gevoel voor dat, als het op aarde in praktijk gebracht werd, al haar bewoners gelukkig zou maken. De gelijkenis van de goede Samaritaan toont ons duidelijk hoever de waarheid, de naastenliefde gaat. Ze bestaat eruit zich bezig te houden met de ongelukkigen, en hem te verzorgen, totdat hij genezen is. Ziedaar, hoever de waarheid, de naastenliefde, gaat.

Waarheid houdt dus liefde, bevrijding en vrijheid in, terwijl een afwijking daarvan haat, leugen, vijandigheid, argwaan, twijfel, twisten en jaloezie inhouden. Het is slavernij, een verschrikkelijke toestand van een mens die steeds meer in duisternis zinkt.

Als het kind op de wereld komt, heeft het nog geen gevormd karakter, maar hij heeft alle mogelijkheden om een mentaliteit, een karakter te ontwikkelen dat tot dwaling en valsheid leidt. Het zou er dus op aankomen om aan het kind een voogd te geven die hem ondersteunt, zoals aan een boompje een stokje, die hem naar het licht van de goddelijke genade leidt, opdat dat licht hem kan verlichten met zijn prachtige lessen. Zo zou

hij in de vreugde, in het geluk kunnen vorderen, door het prachtige gedrag te verwezenlijken dat de Heer vertoonde en dat hij ons voordoet: "Leer van mij, want ik ben zacht en nederig van hart." Helaas de kinderen krijgen al heel klein rampzalige voorbeelden, die hun karakter vormen in egoïsme in allerlei vormen.

Wij hebben net getoond dat waarheid liefde betekent. Dat principe is vervat in de goddelijke wet. Maar opdat deze wet overtuigend, begrijpelijk zou zijn voor de zuchtende en stervende mensheid die in duisternis verkeert, was een wezen nodig dat de waarheid komt naleven en bewijst dat deze waarheid de liefde is, en dat de ware liefde zelfs zo ver gaat zijn leven te geven voor de naaste, als het nodig is. Dat is wat onze geliefde Verlosser heeft gedaan. Hij is zo, uit liefde voor al degenen die hem gehoorzamen, de bewerker van een eeuwig heil geworden.

De waarheid is een kracht van God, want zij is de uitleg van de liefde, die heiligt, verheerlijkt, verlevendigt en zegent boven alles wat men kan verwachten en hopen. Job zei: "Kan een mens tot reinheid brengen wat onrein is? Nee, dat kan hij niet." Inderdaad, voor de mensen lijkt dat niet mogelijk, want zij zijn in duisternis gedompeld wegens hun egoïsme, dat hen als slaaf houdt en hen drijft op een schadelijke weg, die als resultaat ontgoocheling geeft en de dood.

Wij onderscheiden nu die zaken gemakkelijker, want wij hebben de getuigenis uit de universele wet. Deze toont op een zekere, begrijpelijke manier dat de waarheid eruit bestaat voor het goede te bestaan, dat wil zeggen lief te hebben. Alles wat niet naastenliefde is, is dwaling. Als wij het egoïsme in praktijk brengen, worden wij automatisch vijanden van God en tegenstander van onze naaste. Tenslotte vergiftigt deze gedragsslijn ons bestaan door in ons een totaal vervalst karakter te vormen, dat ons heel ongelukkig maakt en ons doet sterven, omdat ons organisme niet gemaakt is voor zulke gewaarwordingen. Het kan alleen maar bloeien in altruïstische gevoelens.

Onze geliefde Verlosser toonde in de praktijk wat altruïsme is, tot in de hoogste mate. Hij gaf aan Pilatus de getuigenis dat hij geboren was en in de wereld gekomen om de waarheid te uiten. Deze waarheid is, dat hij de glorie die hij had bij zijn Vader, uit liefde verliet. Uit liefde bood hij zich aan om door onderdompeling gedoopt te worden, en uit liefde verspreidde hij voortdurend gul, zonder moe te worden, weldaden om zich heen, opdat de waarheid wordt gehoord, gezien en gevoeld werd.

De Heer Jezus troostte de ongelukkigen van de aarde, hij genas de zieken, liet de doden herrijzen,

Op zoek naar welzijn en geluk (Geschreven door Gods Boodschapper in 1931)

WE waren allemaal bewonderaars van de prachtige natuur, en vooral van het hoge gebergte dat ons erg verrukte. Het ideaal van een gelukkig leven had ons dicht bij elkaar gebracht en onze gesprekken waren zeer interessant. Er was in de eerste plaats onze vriend Edouard, lang en sterk, een kind van de bossen van de Jura, die hield van gerechtigheid en een geregeld en vooral actief leven. Er was verder onze lieve vriend Adrien met een wat tere gezondheid, maar ook enthousiast. Zijn zwarte ogen straalden en het timbre van zijn stem trilde van emotie, als hij vertelde over zijn indrukken die betrekking hadden op een ideaal en toekomstig Rijk. Robert, de vriend van ons allemaal, een lange blonde man, een beetje zorgelijk, praatte ook graag over ons gemeenschappelijke ideaal. Tenslotte was er broeder Victor

die in ons midden vooral gewaardeerd werd om zijn goede hart; met zijn rijpere leeftijd was hij ook een overtuigd medewerker aan ons ideaal.

We hadden ons voorgenomen om van Grindelwald naar de Faulhorn te gaan. Een niet al te gevaarlijk pad bracht ons in twee uur naar de Bachalpsee. Dit meer ligt aan de voet van de Schwarzhorn, en op een bepaalde plaats zie je de twee bergtoppen weerspiegeld in het water. Het is een prachtig gezicht en dit meer lijkt op die manier heel diep ondanks zijn zeer geringe oppervlakte. De hoge toppen van de Berner Alpen maakten diepe indruk op ons hart. Wij waren idealisten die met ontroering de kracht voelden van de hand van Hem die zulke glorieuze en sublieme dingen schiep; het was dus met moeite dat we dit betoverende landschap verlieten om naar het Hotel De Faulhorn te gaan, op de gelijknamige berg, waar men van een prachtig panorama kan genieten.

We kwamen 's middags aan in het hotel; er was alles wat we nodig hadden om onze honger te stillen en onze dorst te lessen. Er was precies plek voor ieder van ons aan een tafel waar al buitenlandse toeristen zaten. Na de gezamenlijke maaltijd toonden ook de buitenlandse toeristen hun enthousiasme over de schoonheid van het panorama en het ideale weer waarvan we genoten; bovendien raakten ze in hun gesprek niet uitgepraat over het heerlijke eten. Inderdaad, honger is absoluut de beste kok! Eén van hen zei onder andere: "Het is echt zonde dat we van deze sublieme hoogten moeten afdalen om ons weer te mengen in de zorgen van het leven dat ons in de stad te wachten staat. De strijd om het bestaan is echt vermoeiend en de politieke tegenstellingen maken het leven niet gemakkelijk."

De buitenlandse toeristen zagen dat we met belangstelling naar hun gesprek luisterden; één van hen richtte zich dan ook tot ons en

zijn vrienden en zei: "Ziet u, heren, in de woelige tijden waarin we leven, is er een stevige hand nodig om de landen te leiden en een stem met autoriteit om elk volk te regeren. Kijk eens, hoe het fascisme het prestige van Italië en Duitsland heeft verhoogd. Dat is wat we nodig hebben als we vooruitgang willen boeken."

Op dat moment onderbrak een andere buitenlandse toerist zijn kameraad en zei tegen ons: "Ziet u, heren, we zijn oude vrienden, maar op politiek gebied zijn we dat nauwelijks. Vaak zeggen we onaangename dingen tegen elkaar vanwege het sterk gekleurde fascisme van mijn kameraad. Ik ben er zelf van overtuigd dat het communisme de overhand zal krijgen, want in ieder geval mag het volk niet langer worden uitgebuit door kapitalisme en religies. Deze mensen zijn er altijd als de kippen bij om te profiteren van de zwakte van het volk."

Een derde toerist kwam op zijn beurt tus-

altijd uit liefde, want hij wilde van medelijden getuigen, alhoewel dat hem pijn en zelfs het leven kostte, aangezien hij gekomen was om de plaats van de schulden, van de zondaars in te nemen. De waarheid, namelijk de liefde, was zodanig in hem geconcentreerd dat hij alle mysteries onthulde met wijsheid en liefde. Hij overwon alle hinderpalen door de macht van de liefde en hij vestigde door de geest van de waarheid het contact met de harmonie, de rechtvaardigheid en de wijsheid die zich verenigen met de liefde. Hij gaf zo een machtige demonstratie van de vestiging van het Koninkrijk van God dat zich op aarde zou moeten manifesteren.

De Heer Jezus sprak woorden vol bekoring, genade en zegen, omdat hij de waarheid was. Zo waren de menigten geboeid door zijn vriendelijke, tedere en liefdevolle woorden, die de liefdadige bedoelingen van de Almachtige onophoudelijk toonden. De mensen waren dus verheugd om de Heer te volgen. De demonstratie van de weldadige macht van de waarheid deed zich nog beter voelen, toen hij de zieken verlichtte, de doden opwekte, op de wateren liep. Hij toonde daarmee, dat de door hem nageleefde waarheid in staat was alles op zijn plaats te zetten door de tegenwaarde die hij verwezenlijkte, ten bate van degenen die hem omringden.

De waarheid, nageleefd door onze geliefde Verlosser, is een machtige stimulans en een wonderbaarlijke getuigenis. Ze toont ons dat alle bedoelingen van de Allerhoogste, die de waarheid in eigen persoon is, altijd voor het goede, de zegen en medelijden jegens alle wezens zijn, zelfs jegens degenen die gevallen zijn.

Wij begrijpen gemakkelijk, dat zulke waarheden, geuit door zulke machtige en glorieus handelingen, ten tijde van onze geliefde Verlosser aanvallen van duisternis hebben verwekt in het hart van de religieuze lieden, die nooit in staat waren iets te doen om de menselijke ellende te verlichten en zegen te brengen. Daarom hebben ze de Verlosser bestreden met al hun krachten, omdat zij erkenden dat het volk, als zij hem lieten onderrichten, niet meer naar hen zou luisteren, en hen niet meer zou volgen, maar bij de Heer Jezus zou willen zijn. Zij kruisigden hem om zich van hem te ontdoen.

De Heer liet zich doen, want hij was gekomen om zijn leven te geven en om leerlingen te roepen, een kleine kudde, die zich bij hem aansluit in zijn offer. Tegenwoordig is deze kleine kudde voltallig. Daarom moet de waarheid nu voorgoed over het toevluchtsoord van de leugen en de valsheid stromen. Er is anderzijds gezegd dat de waarheid zoals de zon van gerechtigheid is, die opgaat met het heil in haar stralen. Het is het licht dat zich manifesteert, het zuiveren van alles wat door deze macht getroffen wordt.

De profeet Ezechiël ziet de toekomst als een waterstraaltje dat uit de drempel van de tempel komt, dat naarmate de profeet in zijn visioen vordert, groter wordt. Het water bereikt zijn kuit, zijn heupen en wordt weldra een stroom die niet bestreden kan worden, zo machtig is het. Zo manifesteert de waarheid zich aan het einde van de hemelse roeping, namelijk nu. Het is een stuwkracht naar voren die alles reinigt, het is de openbaring van de kinderen van God, het tabernakel van God te midden van de mensen.

De getuigenis van de waarheid gegeven door de kleine kudde veroorzaakt de geboorte van het Leger van de Almachtige, dat zich met vreugde aanbiedt om haar medewerker te zijn, om de macht van de waarheid bekend te maken die zich openbaart in de liefde. Deze dingen zijn zich nu aan het verwezenlijken.

De apostel Paulus zegt tegen de trouwe ingewijden: "Weet u niet, dat u de tempel van God bent, als de geest van God in u woont?" De kleine kudde moet dus de

glorieus woning van de Allerhoogste zijn door Zijn geest. Deze machtige demonstratie geeft het withete gloeien aan de voeten van Christus, zoals dat vermeld is in Openbaring 1: 15. Tegenwoordig stralen sommige broeders en zusters, leden van de kleine kudde, een beetje van deze weldadige warmte. Maar het is nog niet dat gezegende gloeien dat de profeet Ezechiël aankondigt als een waterstraaltje dat uit de drempel van de tempel komt en dat voortdurend groter wordt. Het zijn nu nog alleen maar druppeltjes die zich manifesteren. Maar dat zal niet zo blijven. De Allerhoogste, in Zijn grote liefde, wil Zijn medewerkers bekwaam maken opdat hun opdracht niet meer alleen een doorsijpelen van druppeltjes is, maar een echt waterstraaltje dat groter wordt, en alles reinigt, en overal zegen en genezing brengt.

De waarheid toont ons op een duidelijke manier dat de bedoelingen van de Allerhoogste liefdadig zijn, dat Hij nooit voor kwelling, pijn, ziekte of dood zorgt, maar dat men eenvoudigweg oogst wat men gezaaid heeft. De Heer heeft niets te maken met de teleurstellingen, de pijnen en de dood die de mensen treffen. Deze dingen zijn het logische gevolg van hun illegale gedrag, en het ongelukkige resultaat verworven door degenen die het slechte deel hebben gekozen. Maar hoewel de mensen zó een onzinnige weg volgen en vijanden van God zijn door hun gedachten, heeft de Heer toch medelijden met hen. Het goddelijke Woord verklaart: "God heeft de wereld zo liefgehad, dat Hij Zijn enige Zoon gegeven heeft, opdat wie in hem gelooft niet sterft, maar het eeuwige leven heeft."

Wij kennen nu de ware openbaring van de liefdadige bedoelingen van de Allerhoogste, die niets te maken hebben met de Bijbelse passages waarvan Babylon zich bedient. Babylon vertegenwoordigt de zogezegde christelijke godsdiensten. Babylon bedreigt de mensen met de hel en het vagevuur. Er is bij de religieuze mensen niet de zachte invloed van de waarheid, die de liefde is. Zij hebben de geest van wraak die bijt en de naaste veroordeelt, in plaats van hem de balsem van Gilead te brengen, de oprissing, welwillendheid en goedheid van de liefde, namelijk van de waarheid. "Wie liefheeft heeft God gekend, wie niet liefheeft, heeft Hem nooit gekend."

De waarheid is de naastenliefde, die de mensen ontspanning van hun ziel verschaft. Door de waarheid die het toevluchtsoord van de leugen zal overrompelen, zullen de mensen bevrijd worden van hun kwellingen, en de religieuze mensen van hun ijdele godsdienst, om geleid te worden tot de vrijheid en de glorie van de kinderen van God. Het is het glorieus resultaat van de waarheid nageleefd door onze geliefde Verlosser en zijn trouwe medewerkers, de 144 000 leden van de kleine kudde, die in hun laatste vertegenwoordigers hun leven met hun Meester hebben gegeven en nu nog geven uit liefde voor het heil van de mensen.

Hoe kunnen we de erosie van onze stranden tegengaan?

Het tijdschrift van *Greenpeace* informeert ons over een probleem, dat vooral de stranden van de Middellandse Zee treft: erosie. We geven er een samenvatting van:

Onder het strand, de rotsen.

Erosie zorgt ervoor dat de stranden rond de Middellandse Zee verdwijnen. Maar de kusten zijn een belangrijke financiële bron voor Spanje. Wat te doen? Overzicht en plaats van handelen.

In deze tijd van het jaar heerst er nog steeds rust in S'Illo, aan de oostkust van Mallorca... De badplaats,

gelegen op 65 kilometer van de hoofdstad Palma, is in de zomer erg levendig. Hotels en vakantieappartementen liggen verspreid langs een halfrond strand dat zich uitstrekt over 350 meter. Het strand is het hart van deze plaats en de reden voor de hausse in de bouw aan de kust die begon in de late jaren 1950. Tegenwoordig heeft het dorp meer dan 1400 bedden voor toeristen, restaurants, ijsbars, fietsverhuurbedrijven, souvenirwinkels en vele banen. Maar S'Illo heeft een probleem: het strand krimpt, het zand gaat verloren. Op sommige plaatsen is het onderliggende gesteente al kaal. Maar wat is een badplaats zonder zandstrand? Niets bijzonders.

Sebastià Llodrà is gemeenteraadslid belast met milieukwesties in Manacor, de stad in het achterland waar S'Illo deel van uitmaakt. "We zien hier een voorbeeld van de bouwwoede van vijftig jaar geleden", zegt hij, wijzend op een bovenmatig groot hotel dat direct aan het strand is gebouwd. Het gebouw ligt heel dicht bij de zee, dat zou vandaag ondenkbaar zijn, de wetten zijn nu veel strenger." Sebastià Llodrà is verantwoordelijk voor de goed twintig stranden en baaien van de gemeente. De meeste zijn gevoelig voor erosie, merkt hij bezorgd op. Ze brengen veel geld op voor de stad en staan garant voor een groot aantal banen.

Het uitzicht op zee

Het probleem van S'Illo is typerend voor Mallorca en vele andere regio's. De Middellandse Zeekust met zijn lange zandstranden is zeer gewild. We houden van het vriendelijk golvende water, het kabbelen van de golven kalmeert ons, het uitzicht op de horizon laat ons vrij ademen. Zandstranden zijn plaatsen van nostalgie en waarschijnlijk de meest bezochte ecosystemen ter wereld. Ze beslaan meer dan een derde van de kustlijn van de wereld. Maar tegen het einde van de eeuw zou bijna de helft van de zandstranden op de wereld verdwenen kunnen zijn.

Langs de Middellandse Zee doen de stranden het bijzonder slecht, omdat de rivieren steeds minder sediment brengen. Dammen stroomopwaarts houden zand, stenen en organisch materiaal vast. Havens, golfbrekers en andere constructies veranderen stromingen en leggen beslag op het zand onder water. En de dichtheid van de gebouwen langs de kust onderbreekt het natuurlijke regelsysteem van zandstranden. Dit probleem is vooral acuut langs de Middellandse Zee, het geringe verschil tussen eb en vloed maakt het mogelijk om bijna op het water te bouwen. "Uitzicht op zee" verkoopt goed.

Daarbij komen nog de effecten van de klimaatverandering. De zeespiegel stijgt en de Middellandse Zee warmt sneller op dan het wereldwijde gemiddelde. Vergeleken met de tijden voor de industriële revolutie is de temperatuurstijging van het water al 1,5° C en het zou tegen 2040 kunnen stijgen tot 2,2° C, volgens het onafhankelijke netwerk van Mediterranean Experts. Als deze trend doorzet, zou de zeespiegel in 2100 met een meter kunnen stijgen. En er is het probleem van de stormen in de herfst en de winter, waarvan het toenemende geweld aanzienlijke schade aan de kust veroorzaakt.

Extreme weersomstandigheden in combinatie met een stijgende zeespiegel en het vol bouwen langs kust vereisen snelle actie. Wolfgang Cramer, lid van het MedECC-netwerk van experts in Aix-en-Provence, werkt aan de gevolgen van klimaatverandering in het Middellandse Zeegebied. Het netwerk voorziet vooral grote problemen voor de eilanden: "De Kerkennah-eilanden voor de kust van Tunesië, die zich op één meter of anderhalve meter boven de huidige zeespiegel bevinden, zijn voorbestemd om te verdwijnen", merkt hij op.

Geen echte oplossing

Veel resorts pakken het probleem van erosie aan door regelmatig op te hogen en aan te vullen. Het zand wordt van de zeebodem gezogen en op het strand gedumpt. Maar dit zijn massale en zeer kostbare oplossingen, die het ecosysteem van de zeebodem beschadigen.

senbeide en zei: "Ik ben ervan overtuigd dat het socialisme de ware, de beste basis is, en op een dag zal het door de mensheid worden geaccepteerd; het is werkelijk de enige vorm van bevrijding waaraan iedereen zich op een dag gretig zal vastklampen. Het is daarom dringend noodzakelijk dat we dit doel bereiken en we zullen ons programma, dat het enige redelijke is, niet opgeven. Indien nodig zullen we ons met de communisten verbinden om met hen een blok te vormen tegen de uitbuiters, de heersende klasse en de kapitalisten."

De eerste gesprekspartner onderbrak abrupt zijn twee kameraden en zei, ons allemaal aansprekend: "Welnu! Als u en uw proletarische partijen willen samengaan, zullen wij fascisten een coalitie vormen met de heersende klasse, met het kapitalisme en de boeren. Er zullen dan, zoals in alle landen al een beetje opduikt, twee kampen zijn die radicaal tegenover elkaar staan."

De fascist, die zich richtte tot mijn vrienden en mijzelf in het bijzonder, stelde ons de vraag: "En u, heren, van welke partij bent u?"

Op deze vraag antwoordde ik: "Beste heren, wij behoren tot geen van uw partijen. We houden ons bezig met een ideaal en in het bijzonder met de mensenliefde. Wij baseren ons op de Universele Wet die door *De Boodschap aan de Mensheid* wordt gebracht. Die heeft ons grote vreugde gegeven en een prachtig ideaal dat ons hele bestaan opleurt. We genieten dus des te meer van de grandioze natuur, wetende dat ze harmonieus is en dat ze diep tot ons hart spreekt.

U, meneer, bewondert de kracht, die zich in het fascisme manifesteert in geweld. We zijn ook bewonderaars van macht, maar van die welke zich uitdrukt in zachtmoedigheid, in intense toewijding aan dienstbaarheid en aan de realisatie van de goede zaak. Wij leven allemaal harmonieus samen als de vijf vingers van een hand, in een vriendelijke

broederlijke gemeenschap. Dat is zeker een prachtig communisme, omdat het gebaseerd is op het respect en de achting die we voor elkaar voelen.

Het bereiken van dit programma is gemakkelijk voor ons want, omdat ieder van ons dat ideaal heeft, hebben we oprechte bewondering voor de vooruitgang die is geboekt in de harten van onze vrienden. De gemeenschap die wij willen bereiken, is dus niet te vergelijken met de resultaten die worden verkregen door het huidige communisme, dat, net als de andere klassen van de mensheid, wordt geleid door geweld en door eigenbelang. We zijn erg sociaal, omdat ieder van ons zijn vrienden wil plezieren. We zijn dus een heel gelukkige samenleving, een mooi en ideaal socialisme, want in plaats van te vechten tegen onze naaste, vechten we tegen onszelf om zo snel mogelijk elk spoor van egoïsme in ons hart uit te wissen."

Toen ik zag dat deze vrienden, de bui-

tenlandse toeristen, met interesse naar me luisterden, vervolgde ik met de presentatie van ons programma en liet hun zien dat ons organisme is gemaakt om altruïstisch te leven. Het zijn de altruïstische gevoelens die de zintuiglijke zenuwen daadwerkelijk ontspannen en zeer grote vreugde in het hart brengen. Egoïsme en alle gevolgen daarvan hebben daarentegen allemaal een zeer ongelukkige uitwerking op de gevoelszenuwen en spannen ze zodanig aan dat de mens er ziek van wordt. Het is daarom een werkelijk bewijs dat de mens altruïstisch en niet egoïstisch moet leven. Altruïsme opent voor ons prachtige horizonten en stelt ons in staat te begrijpen dat mensen van alle rassen en nationaliteiten als broeders op aarde moeten leven. De meest bekwame, de sterkste moet altijd de hulp, steun en zegen zijn van degenen om hem heen, die zwakker zijn dan hij. Trouwens, elke weldoener zou zich zeer vereerd voelen om liefdadige en vriendelijke gevoe-

Tegenwoordig is het Middellandse Zeegebied omzoomd met kunstmatige stranden. De afgelopen dertig jaar hebben grote boten elk jaar tot 100 000 kubieke meter zand naar het strand van Barcelona gebracht, voor een bedrag van een miljoen euro per jaar. Anders was het stadsstrand allang verdwenen en zouden zwemmers hun handdoek op de rotsen moeten uitspreiden.

In S'Illoot proberen Sebastià Llodrà en zijn team een minder zware methode. Ze houden zand vast met de overblijfselen van planten die in de winter door stormen en hoge golven uit de zee zijn weggespoeld. Dit zijn lange bruine bladeren van een mediterrane zeeplant, die in plukjes groeit in ondiepe kustwateren. De stapels planten zijn niet erg smakelijk op het strand en de drijvende bladeren verstoren het heldere water. Kan men toeristen zo'n strand aandoen? Ja, denkt Sebastià Llodrà, die oproept tot een mentaliteitsverandering: "Het idyllische beeld van het witte en schone strand van het Caribisch gebied heeft niets te maken met de realiteit van de Middellandse Zee. Onze stranden hebben plantenresten en dat is maar goed ook."

Niemand was geïnteresseerd in kustbescherming

...De Spaanse kustlijn is in totaal 7900 kilometer lang, waarvan bijna 20% strand is. Sinds 2019 ontwikkelt het ministerie van Ecologische Transitie in Madrid een strategie in samenwerking met overheden en kustgemeenten... De maatregelen omvatten de aanpassing van verdedigingswerken, het opvullen van stranden, de bescherming van kusten door vaste structuren, maar ook de sloop van gebouwen aan zee. De vertegenwoordiger van het ministerie is van één ding overtuigd: "We hebben de stranden nodig, omdat ze het achterland beschermen."

Decennialang interesseerde de bescherming van de kusten niet veel mensen in Spanje... Een derde van de zandstranden is geheel of gedeeltelijk bedekt met gebouwen van beton... In de afgelopen vijf jaar hebben de stranden van het stedelijk gebied van Valencia alleen al 300 000 kubieke meter zand verloren.

En nu?

...De uitdagingen in het Middellandse Zeegebied zijn enorm en gaan veel verder dan het probleem van erosie. Het model van het massatoerisme is niet duurzaam. Landen als Spanje moeten hun economisch model heroverwegen en hun afhankelijkheid van het kusttoerisme verminderen. Volgens klimatoloog Wolfgang Cramer groeit het bewustzijn op veel plaatsen. Maar hij benadrukt dat de aanpassingen niet genoeg zullen zijn: "Beleidsmakers moeten ons beschermen tegen toekomstige schade door de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen tot nul te verminderen."

Het is zeker dat de stranden een droomplek zijn voor een zomervakantie, om uit te rusten, om te mediteren, om de zee te aanschouwen. De realiteit herinnert ons er echter snel aan en er is urgentie. Als we de schade in ogenschouw nemen die veroorzaakt wordt door klimatologische onevenwichtigheid en vervuiling, begrijpen we uit dit artikel dat de stranden niet worden gespaard. Integendeel, ze worden ernstig aangetast door erosie.

Dit probleem ontgaat onze autoriteiten niet, en ze zijn op zoek naar veel oplossingen, maar, zoals men kan bedenken, heeft elke operatie een prijs en deze is vaak hoog. Aanvulling is zeker wat in eerste instantie in ons opkomt, maar om de grote winden door de zee en de erosie te stoppen, moeten we herbebossing serieus overwegen, beginnend bij de kust en landinwaarts, zoals geadviseerd wordt door de Boodschapper van God van onze tijd in zijn Boodschap aan de Mensheid.

Gezien deze situatie komt plotseling deze gedachte op: "Wat, als de mens, geconfronteerd met al zijn problemen, nu eens naar zichzelf zou kunnen terugkeren. In plaats van naar oplossingen te zoeken; wat, als hij zich gewoon tot zijn God zou wenden en Hem zou vragen, wat hij moest doen?" Want het probleem waar we voor staan is niet puur fysiek of materieel.

Inderdaad, zodra de mens tot zonde verviel, werd hem verteld dat het door hem was dat de vloek zich zou manifesteren. Het is gemakkelijk te begrijpen, dat de mens ook zal moeten meewerken aan het herstel van alles, wat beschadigd is.

En dat herstel begint bij onszelf. Het is ons karakter dat al hersteld moet worden. In feite vormt het herstel van alle dingen geen onoverkomelijk probleem voor de Eeuwige, die gemakkelijk door middel van Zijn geest zou kunnen herstellen wat verslechterd is. Aan de andere kant, om de mens in staat te stellen zijn waardigheid als verloren zoon in Eden te herwinnen, was dat een immens probleem dat het offer van de geliefde Zoon van God, onze dierbare Verlosser, vereiste. Het was noodzakelijk dat hij als slachtoffer de dader zou vervangen, zijn plaats in zou nemen en voor hem de gelijkwaardigheid van zonde verdraagt: de dood.

Daarom hebben we door geloof de mogelijkheid om terug te keren naar de harmonie met onze God en om de gemeenschap met Hem te herwinnen, die voor ons de zekere garantie is voor het eeuwige leven, wat onze ware bestemming is. Zoals we kunnen zien, heeft de Eeuwige voor de mens een mooie toekomst voorbereid. Door Zijn Zoon, en degenen die hem tijdens het evangelische tijdperk volgden op de weg van het offer, slaagde de Almachtige er niet alleen in om te redden wat verloren was, maar ook om alles beter te herstellen dan het oorspronkelijk was.

De grote rampspoed die snel nadert, zal worden ingekort door de ijver van de laatste leden van het lichaam van Christus die nog leven. Zij zullen het Rijk van Gerechtigheid introduceren met de hulp van het Leger van de Eeuwige, tot vreugde en geluk van alle mensen.

Kintsugi of Christus in ons?

Een artikel in het magazine *En Marche* trok onze aandacht. Het is wat je een "levensfilosofie" zou kunnen noemen die het mogelijk zou maken om volgens de auteur de barsten in het leven beter door te komen. We reproduceren deze tekst volledig.

Kintsugi: een andere blik op de barsten in het leven

Maak mooier wat gebroken is. Ziehier, in een paar woorden het doel van kintsugi. Deze Japanse kunst uit de vijftiende eeuw bestaat uit het repareren van een gebroken object door een langzaam en nauwgezet proces te volgen, om de barsten zichtbaarder te maken met een gouden poeder. Een techniek die een filosofie is geworden die tegenwoordig wordt gebruikt als een therapeutisch middel om met de barsten in het leven om te gaan.

"De resultaten zijn niet goed. De tests onthullen de aanwezigheid van abnormale cellen." De diagnose wordt gesteld: het is kanker. Een koude douche die je bloed bevriest. Het is moeilijk om optimisme of veerkracht te tonen na dit soort aankondigingen. Toch is dit wat de maatschappij van ons verwacht. Omdat ze een heilige schrik heeft van ziekte, het noemen van de dood, de kwetsbaarheid van het lichaam... We houden van schoonheid, degelijkheid, stabiliteit, wat geeft geluk. Kanker doet dat niet. Op geen enkel niveau. Deze afwijzing van het "lelijke" en zelfbescherming in het licht van onzekerheid vertaalt zich op verschillende manieren in mensen. Geconfronteerd met de aankondiging van een ziekte, proberen de verontrustende mensen om je heen, geruststellend te zijn door hoopvol tegen je te praten, zonder te weten of er wel hoop is: "Ik ken iemand die dezelfde kanker had als jij en hij overleefde het zonder kleerscheuren." Aan de andere kant zullen anderen, plotseling met meer ervaring dan de experts, doen alsof we al buiten spel staan: "Je hebt naar mijn mening nog maar even te leven." Weer anderen zullen doen alsof er niets aan de hand is. Eenmaal van kanker genezen, is het verlangen om het leven te hervatten dat

de ziekte bijna van ons had afgenomen, intens. Je wil snel weer terug naar het mooie, het sterke, het stabiele, het vreugdevolle! Maar de littekens zijn er.

Een litteken vertelt een gebeurtenis, een deel van iemands leven. Het is het onuitwisbare kenmerk van een blessure. Het kan fysiek zijn, zoals het litteken van een snee, zwangerschapsstriemen, een ziekte, de amputatie van een van je ledematen... Soms kan het een handicap of een groot complex worden. En dan zijn er de onzichtbare wonden, die ons innerlijke zelf tekenen en onze persoonlijkheid, onze perceptie van de wereld, onze relatie met anderen vormen. Bijvoorbeeld wanneer we een trauma ervaren, een verbroken liefdes- of vriendschapsrelatie, een sterfgeval, wanneer we het slachtoffer zijn van agressie, enz.

Boris Cyrulnik introduceert in Frankrijk het idee "veerkracht" uit de Amerikaanse cultuur als "het vermogen om te slagen, te leven, zich te ontwikkelen bij tegenspoed". Voor de Franse auteur is "ongeluk nooit alleen maar ongeluk, hetzelfde geldt voor geluk". Het kost echter tijd om veerkrachtig te zijn. De filosofie van kintsugi biedt praktische manieren om deze toestand te bereiken die ons in staat stelt om verder te gaan.

Traag en minutieus werk

Een van de eerste stappen bij kintsugi is om de stukken van het gebroken object te verzamelen en deze schoon te maken. Psychologisch is het een kwestie van de balans opmaken, de omvang bepalen van een ongelukkige gebeurtenis. Soms kan het nemen van een stuk uit een ander object helpen om het object te repareren. Bij een persoon vertaalt deze benadering zich in openheid naar anderen en de aanmoediging om uit hun comfortzone te komen en nieuwe facetten van hun persoonlijkheid te ontdekken. In haar boek "Kintsugi, de kunst van veerkracht" rechtvaardigt Céline Santini, Franse auteur van twintig boeken over persoonlijke ontwikkeling, deze fase van openheid naar anderen toe: "We hebben allemaal de neiging om teruggetrokken in onszelf te leven, in hetzelfde vertrouwde kringetje te blijven. Maar het is vaak buiten onze comfortzone dat de meest lonende ervaringen gebeuren." Dan moeten de scheuren dichtgemaakt en glad geschuurd worden. Een laktase met "urushi", lak met een zeer bijzondere Japanse samenstelling, wordt toegepast om uiteindelijk de scheuren met goud te bedekken.

In een gestandaardiseerde, vlakke wereld is het moeilijk om onze onvolkomenheden ervan te accepteren. Het zijn echter de tekenen van leven die onze eigenaardigheid tekenen. Deze stappen maken het vanuit een filosofisch oogpunt mogelijk om geen energie en tijd te steken in het verbergen van de onvolkomenheden, maar om zijn complexen te aanvaarden, om zijn kwetsbaarheid te gebruiken, te accepteren en er kracht uit te putten. Kintsugi nodigt de persoon uit om de tijd te nemen om van zijn verhaal een buitengewone ervaring te maken, hoe moeilijk het ook is. Een beproeving als kanker kan je breken. Maar het geeft ook, paradoxaal genoeg, de kracht om je te verrijken, in je relatie tot jezelf, tot anderen, tot je lichaam, tot je leven. Het gaat er niet meer om te reageren op wat de maatschappij van ons verwacht, maar om te reageren op jezelf.

We prijzen de moed van de initiatiefnemers van Kintsugi, omdat deze discipline duidelijk probeert mensen te ontlasten die getroffen zijn in hun gezondheid of moraal. Het is waar dat het niet gemakkelijk is om met de beproevingen te "leven" die ons dagelijks kunnen treffen en die onze gezondheid, ons gezin, werk, onze economische situatie, enz. beïnvloeden.

Het kan in dergelijke omstandigheden geruststellend zijn om vrienden te vinden die ons door deze moeilijkheden heen kunnen helpen. We zien echter dat Kintsugi sterk afhankelijk is van de moed van de persoon die door de beproeving wordt getroffen. Ondanks de steun van de mensen om ons heen, zijn wij het zelf die het probleem dat ons treft onder ogen moeten zien. Vooral

lens jegens zijn naaste te kunnen tonen. De hele sociale kwestie zou gemakkelijk kunnen worden opgelost wanneer de mensen zo'n prachtige opvoeding kregen die harmonie, macht, eer en zegen voortbrengt.

De communistisch georiënteerde toerist zei tegen mij: "Maar, meneer, als ik uw programma goed begrijp, zou de basis die u hebt aangenomen, in het kort fascisme, communisme en socialisme in één bundel kunnen verenigen, als uw gedachten oprecht in de praktijk werden gebracht, en elk spoor van egoïsme en boosaardigheid terzijde werd geschoven?"

Ik antwoordde mijn gesprekspartner: "U hebt een deel van de waarheid begrepen die in wezen welwillend, vriendelijk en zachtaardig is. Deze waarheid werkt vooral naar het goede voorbeeld dat wordt gegeven en lost alle economische en sociale moeilijkheden op. Deze nobele en goddelijke gedachten zijn ontleend aan het boek *De Boodschap aan*

de Mensheid. Dit werk bevat ook de Wet die alle volkeren moet regeren om hen gelukkig te maken. Deze wet gaat vergezeld van een Grondwet en die geven ook alle details van het functioneren van ons organisme, zodat de mens kan leven zonder af te takelen. Alles wordt werkelijk aangegeven om die mensen aan te moedigen die zich vrijwillig onderwerpen aan dit programma, dat hen leidt naar het gelukkige en evenwichtige doel dat het duurzame leven is, het leven dat doorgaat zonder ooit te stoppen. Het spreekt voor zich dat de mensheid eerst verzoend moet worden met het fluïdum dat alle dingen in stand houdt en de zon de macht geeft om haar herstellende werk op aarde uit te oefenen, zonder ooit te stoppen. Dat levensfluïdum wordt ook aan de mensen gegeven en de invloed ervan is troostend en verkwikkend. Het is het werk van Christus dat de mensen toestaat de verwachting te koesteren van een volledig herstel op aarde. Dit is daarom

een glorieuze uitweg en een vooruitzicht van vreugde en troost die ons worden gebracht door het kostbaarste boek dat er bestaat, door *De Boodschap aan de Mensheid*".

Ik overhandigde mijn visitekaartje aan elk van de buitenlandse toeristen en stelde hen voor aan mijn vrienden met deze woorden: "Dit zijn mijn goede vrienden, perfect in overeenstemming met de principes van deze bewonderenswaardige Wet waarover ik tot u heb gesproken."

De buitenlandse toeristen bedankten me en de socialist voegde eraan toe: "Het zet ons diep aan het denken; we gaan deze kwestie bestuderen en we zijn blij dat we hier jullie vriendelijke mededelingen hebben gehoord in dit aangename en grandioze landschap van deze hoge bergtoppen, dat ons dichter bij elkaar brengt en ons eraan herinnert dat er een Opperwezen is dat al deze wonderen heeft geregeld om de harten van mensen te verblijden".

Na de hartelijke groeten zeg ik tegen mijn vrienden: "Het zaaien van het woord des levens gebeurt in alle omstandigheden en vooral op grote hoogten waar ons hart meer neigt naar de Schepper van alle dingen, naar de Almachtige".

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Wij zijn blij hier een samenvatting te geven van het commentaar van de trouwe Dienaar van God op de tekst van de Hemeldauw van de tweede dag van het congres in Sternberg uit het boek van Job 33: 23, 24: "Als hij een voorspraak heeft, één uit duizenden, om van zijn onschuld te getuigen, dan zal Hij medelijden met hem hebben en zeggen: Bevrijd hem, dat hij niet in de groeve afdale, Ik heb een losgeld voor hem verkregen."

"...Nu, de begunstigden van deze onmetelijke genade zijn daar. Zij kunnen zich

omdat, zoals ons artikel zegt, de samenleving niet van ziekte of dood houdt. Dus wie getroffen wordt door een ernstige, ongeneeslijke ziekte, moet misschien in het verborgene leven. Hij kan zich niet blootgeven, omdat men niet weet wat men moet doen of wat men moet zeggen in aanwezigheid van dergelijke beproevingen. We zijn hulpeloos, ontredderd, weerloos.

Een barst, zelfs bedekt met goud, blijft een barst. Een ernstige ziekte, zelfs als we die zo goed mogelijk proberen te accepteren, is nog steeds een ernstige ziekte. Met andere woorden, filosoferen kan ons zeker helpen om een moeilijke situatie te accepteren, maar niet noodzakelijkerwijs om deze te boven te komen en te overwinnen.

Toch worden we niet in de steek gelaten bij moeilijkheden. En er is redding voor alle ongelukkige mensen op aarde. Om deze hoop te ontvangen, is het raadzaam om terug te keren tot jezelf en hulp te zoeken waar deze is, dat wil zeggen, bij God. En zoals we zullen zien, staat deze hulp in verhouding tot de omvang van de moeilijkheid.

Immers, wat is het probleem dat voor ons ligt vanaf onze geboorte tot onze laatste adem? Het is onze situatie van zondaar die ons afsnijdt van de gemeenschap met de Eeuwige, de bron van het leven. Dit is het immense probleem dat onze grote God in Zijn oneindige wijsheid heeft opgelost in de persoon van Zijn geliefde Zoon.

Zodra we de oorzaak kennen, begrijpen we onmiddellijk, dat we dit probleem niet alleen kunnen oplossen. Zoals we weten, leert de Schrift ons dat het loon van de zonde de dood is. Om ervoor te zorgen dat de mens aan dit fatale lot ontsnapt, gaf de Eeuwige een slachtoffer, Zijn geliefde Zoon, voor de schuldigen die wij waren. Jezus Christus kwam om de gelijkwaardigheid van al onze zonden in onze plaats te dragen.

Het is aan ons om dat heil door ons geloof te ontvangen. Als we het accepteren dat we onze zondigheid erkennen en verlangen om vergeving van onze fouten te ontvangen, de goddelijke genade die ons verzekerd is door de verzoening door onze geliefde Heiland, dan kunnen we ons de verandering van ons karakter teemoet zien en in de school van Christus de goddelijke deugden verwerven die ons tot kinderen van God zullen maken, die het eeuwige leven kunnen beërven.

Zoals we kunnen zien, is Kintsugi niet genoeg. Om verlost te worden van wat ons doet sterven, is er veel meer nodig dan dat. Daarom verkondigen we graag overall het goede nieuws van het Evangelie van Christus, dat de redding is van alle mensen.

Gered dankzij Rocky de "vasthoudende"

In nummer 43 van *Heim und Welt*, dat vele jaren geleden is verschenen, werd het volgende verhaal weer in onze herinnering terug geroepen:

Rocky is de held van Napels

Een heldhaftige hond. Een hond die mensen redt die in levensgevaar verkeren. Van dit genre verhalen zijn er al duizenden bekend. En toch overtreft dit verhaal dat kort geleden in een arme wijk van Napels plaatsvond, verre de dapperheid die men gewoonlijk ziet bij een trouwe hond. Rocky is erdoor overleden.

Rocky, een herdershond, was nog maar kort bij de familie Stefanelli. Dagenlang had hij door de straten van Sanita gezwoven, een kleine buitenwijk van de grote stad. Hij doorzocht het vuilnis en werd steeds

magerder. Nu dit dier, waarvan niemand zijn leeftijd kent, tot ver buiten de Italiaanse grenzen beroemd is geworden, geloven de vissers en kapiteins van de Hovercraft van de haven dat ze zich herinneren dat Rocky, die ooit zeker geen naam had of een andere had, uit Capri kwam. Hij had het onherbergzame eiland verlaten en keerde terug naar het vasteland in het ruim van een vrachtschip, op zoek naar wat voedsel. Hij wilde overleven. In Napels zou hij succesvoller zijn dan op het eiland. Zijn instinct zei hem van wel. Maar het lot besliste anders.

Op een zondag, bij de uitgang van de kerk, had Giuseppina Stefanelli de vagabond op de stoep opgevangen. Hij lag daar, zichtbaar uitgeput, en keek met een droevig oog naar de voorbijgangers. Zijn blik was smekend, alsof hij wilde zeggen: "Wie wil me herbergen, wie wil me wat vlees, rijst en water geven? Ik zal een dappere en trouwe kameraad zijn." Tranen biggelen over de wangen van mevrouw Giuseppina als ze zich deze episode herinnert. "Medelijden overmande me, bovendien wist ik dat mijn dochtertjes, Patricia en Emilia, al lang een hond wilden. Dus ik zei tegen mijn moeder die me vergezelde naar de kerk: "Laten we hem meenemen naar huis. We zullen ons voedsel met hem delen volgens zijn behoeften." Zo kwam het dier vol vertrouwen met ons mee. En we gaven hem de naam Rocky vanwege zijn vasthoudendheid."

De familie Stefanelli is arm. Ze wonen in een houten krotje van 4 m², in een smal steegje in het centrum van de ellendige wijk Sanita. Door tijdelijk werk in de haven wist de vader de eindjes aan elkaar te knopen. De grootmoeder gaat drie keer per week de was doen bij rijke mensen. Giuseppina Stefanelli is al zes jaar op zoek naar een appartement in een steviger huis.

Maar de autoriteiten in Napels hebben niet genoeg sociale woningen beschikbaar. Dus de kleine familie verbleef sinds een tijdje in een hut van planken.

Kleine Emilia (3 jaar) en haar zus Patricia, de oudste van vier jaar, hebben nog nooit iets anders gezien dan ellende en vuiligheid. Om hen heen leven de armsten van de armen. In vergelijking met al deze burens, die zich slechts twee of drie keer per week een warme maaltijd kunnen veroorloven, is het levensonderhoud van de familie Stefanelli verzekerd, omdat de vader, zelfs op dagen dat hij niets in de haven heeft verdiend, altijd zeevruchten of een ander eetbaar product uit de zee mee naar huis neemt, dat vriendelijke vissers hem geven. De grootmoeder van haar kant kreeg bescheiden voorzieningen van haar rijke werkgevers.

Rocky toonde zich vanaf dag één een echte ideale speelkameraad voor de twee meisjes. Maar hij gaf ook blijk van grote voorzichtigheid op de dag dat hij de jongste van de twee zusjes moest beschermen tegen de gevaren van het verkeer. In Napels en de omgeving is er, naast het helse wegverkeer, het "hemelse manna" dat meestal fataal blijkt te zijn. De huurders van de gebouwen gooien alles wat ze niet meer gebruiken uit het raam: pispotten, vuilnisbakken, gebruikt water, groente- en fruitafval. Al meerdere malen moesten mensen, getroffen door zo'n projectiel, in het ziekenhuis worden opgenomen. Onlangs gooide een oude dame haar kapotte naaimachine die ze niet meer gebruikte, uit het raam en verwondde een arme voorbijganger dodelijk. Dat is Napels. En in dit decor speelde de gruwelijke scène zich af.

Giuseppina Stefanelli was net bezig de gasfles van haar kooktoestel te verwisselen, toen plotseling een gigantische steekvlam naar het plafond vloog en de planken in brand stak. In korte tijd brandde alles als bij

toverslag af. Eerst stond de jonge vrouw verstijfd van schrik en was verlamd door de schok. Maar toen ging ze de openlucht in en begon om hulp te schreeuwen. Haar geschreeuw veroorzaakte paniek in de hele buurt, maar een vastberaden dame had de aanwezigheid van geest om naar de dichtstbijzijnde telefooncel een paar straten verderop te rennen, om de brandweer te bellen. Als er op hen was gewacht, zouden de twee kinderen in de vlammen zijn omgekomen. Want in het labyrint van de straten en steegjes van Sanita verdwaalden de brandweerlieden. En toen ze eindelijk aankwamen op de plek waar de Stefanelli's woonden, was er alleen nog een rokende ruïne over. In het midden van deze berg lag Rocky's volledig verkoelde skelet. Giuseppina Stefanelli stond totaal ontsteld voor Rocky's overblijfselen.

Pas beetje voor beetje leerden we de waarheid kennen over wat er in die paar minuten na de explosie van de gasfles en de paniecreactie van de jonge vrouw in deze brandende hut was gebeurd. Rocky lag op dat moment voor het huis op straat.

Hij dook twee keer in de vlammen.

"Hij lag te doezelen in de zon en geeuwde," herinnerde een buurvrouw zich, "toen Madame Stefanelli schreeuwend en schreeuwend de straat op rende. Waarschijnlijk kon ze niet stoppen omdat ze in choc was. De hut stond in lichte laaie. Zonder aarzeling snelde Rocky het huis binnen en verscheen een paar seconden later weer met de kleine Emilia. Hij had haar bij een stuk van haar nachtjaponnetje gegrepen en met verzameling van al zijn krachten had hij haar over de drempel van het huis gesleept. Hij had Emilia slapend in een hoek op de grond gevonden.

Pas toen ze in veiligheid was, stormde Rocky het huis weer binnen. Deze keer moest hij door een muur van vlammen heen waarder Patricia die oorontsteking had, in bed lag. Ze verscheen een paar seconden later in de openlucht met verschroeide haren en zichtbaar geschrokken. Rocky bleef echter onvindbaar; pas toen de hut tot de grond toe was afgebrand, werden de overblijfselen van zijn lichaam achter de verbrande voordeur ontdekt. Hij had zeker niet meer de kracht gehad om zichzelf te redden. Hij was net voor de uitgang in elkaar gestort...

Een ontroerend verhaal te midden van duizend andere van dezelfde soort, zoals de verteller van dit drama aangeeft, maar dat altijd nieuw en bemoedigend is voor de harten van degenen die gevoelig zijn voor het goede. Vooral wanneer het zover gaat dat het met opoffering van zichzelf gepaard wordt.

Wat erg ontroert, wanneer men zo'n, men kan wel zeggen heldhaftig feit meemaakt, afkomstig van een dier, is de vanzelfsprekendheid van zo'n dier om iemand te willen redden, wanneer hij merkt dat deze in gevaar is. Des te meer als het gaat om zijn baasjes of kinderen aan wie hij gehecht is.

Dit was het geval met Rocky, die "vasthoudend" was, toen hij zijn jonge speelkameraadjes uit de vlammen trok. En dit met gevaar voor zijn eigen leven. Het lijdt geen twijfel dat zonder de snelheid van zijn tussenkomst de twee meisjes zouden zijn omgekomen. En we kunnen ons de vreselijke pijn van de ouders voorstellen, als ze hun kleine verkoelde lichamen gevonden zouden hebben...

Wat moet de jonge moeder zichzelf geluk gewent hebben met het feit dat ze medelijden had gehad met deze arme verlaten hond en dat ze hem had opgenomen in haar huis! Dit laat weer eens zien, dat een goede daad nooit verloren gaat.

gemakkelijk de belofte en de voorwaarden eigen maken. Alles hangt af van hun ijver en hun eerlijkheid om de strijd te strijden. Dat betekent dat, als de zichtbare getuigenis van de verjonging nu nog niet gegeven is, dat gewoon zo is omdat al het nodige nog niet gedaan is, dat is het. Want voor allen die niet in de groeve willen neerdalen, zijn er ook voorwaarden die vervuld moeten worden. Men moet volgzzaam en eerlijk zijn om ze na te leven. Dat kan niet op een andere manier. Het programma wordt getoond in *Het Gedenboek* met een eenvoud en een nauwkeurigheid die geen dubbelzinnigheid nalaten. Het is dus niet mogelijk er niet in te slagen als men alles doet wat gedaan moet worden. Het is noch ingewikkeld, noch moeilijk, maar ten hoogste vriendelijk en liefdevol. Alleen is een hart nodig, dat zich voldoende bewust is van de immensiteit van de genade die aangeboden wordt om de voorwaarden van het levensprogramma na te leven.

Het gaat er dus om op zijn gevoelens te letten, alles te verwijderen dat niet een bijdrage is tot het leven. Alleen de altruïstische gevoelens zijn gunstig. Alles wat egoïstisch is, moet opzij geschoven worden en het is juist daar dat men niet eerlijk is.

Wie een echt geloof wil hebben, moet voortdurend zijn hart reinigen. Het is van het grootste belang, anders daalt het geloof snel. En als u het geloof niet meer hebt, waartoe dienen de beloften?

In *Het Gedenboek* staat alles om naar het eeuwige leven te gaan, want de tijd is daar waar het mysterie van God volbracht is, aangezien het losgeld betaald is. De profetie van Job moet nu haar volbrenging vinden. We moeten alleen op hetzelfde niveau proberen te komen van het levensprogramma.

Wie nog een eigen voordeel nastreeft, kan zich niet verlaten in de handen van de Heer, omdat hij vreest dat wat hij verlangt, hem ontsnapt. Dan klopt het niet, want een egoïst zal niet het eeuwige leven hebben, het is uitgesloten. Wie zijn eigen wil altijd wil nastreven in plaats van in de gemeenschap op te gaan, snijdt zich af van de zegen. Men kan niet op een andere manier in het Koninkrijk binnenkomen dan door de deur van de schapeinstal, dat wil zeggen door de verzaking aan zichzelf.

En als men geen kwaad doet, maar ook geen goed, schiet men nog tekort, want het levensproces voor ons, verplicht ons het goede te doen, en wij kunnen onszelf alleen goed doen als wij het aan onze naaste doen,

door ons voor onze omgeving in te zetten. We kunnen dus slechts levensvatbaar zijn als wij de gevoelens van het Koninkrijk van God koesteren die uitgekristalliseerd worden in de onbaatzuchtige liefde. Dat zijn de nieuwe dingen. We moeten ons ontdoen van al de rest.

Hoeveel zijn er te midden van ons die werkelijk zo'n vast geloof hebben dat zij kunnen verjongen door het nodige te doen, en die geen enkele twijfel hebben betreffende het programma dat voor ons geplaatst is in *Het Gedenboek*?

Onze geliefde Verlosser heeft niet met de mensen gediscussieerd. Een Verlosser was voor hen onontbeerlijk, hij bood zich aan. Hij kwam redden wat verloren was, met wat een liefde, wat een toewijding, wat een offergezinde geest! Zo zal elk mens de gelegenheid hebben terug op de aarde te komen en te beslissen voor het leven of voor de dood.

Ons programma is duidelijk, helder, bewonderenswaardig, onuitsprekelijk van majesteit en groetheid. Wij zijn het die het moeten verwezenlijken. Waar gaat het om? Het gaat erom de mensheid te redden.

Het gaat er nu om de nieuwe familie op poten te zetten en te doen leven, dat kost ons verder alles. We moeten altijd de voorkeur

geven aan de nieuwe familie. En sommigen onder ons worden soms in het nauw gedreven, als ze de gelegenheid krijgen te beslissen goed te kiezen en de goddelijke familie te verkiezen in alle omstandigheden.

Wij willen het programma serieus beschouwen, om bij hen te gaan horen, van wie gezegd is: "Bevrijd hem opdat hij niet in de groeve afdale, ik heb een losgeld gevonden!"

Wij begrijpen door deze regels dat wij, als de Eeuwige en onze geliefde Verlosser alles gedaan hebben om ons te redden, zelf ook ons deel hebben aan persoonlijke inspanningen, opdat het heil ons ten deel kan vallen. Wij wensen dus iedereen de nodige moed en besluitvaardigheid toe om de goddelijke genade te grijpen en zo gelukkig te kunnen profiteren van de beloften.

Wij brengen nog eens in herinnering het congres van Lyon dat, als God het wil, plaats zal hebben op 2 tot 4 september.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland